

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การดำเนินการวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้าง หาคูณภาพ และสร้างเกณฑ์แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. ผลการสร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปรากฏดังนี้

การสร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้แบบประเมินจำนวน 1 ฉบับ มีการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 4 รายการ ได้แก่ การพูดบรรยายภาพ การพูดบทบาทสมมติ การพูดอภิปราย และการพูดโต้วาที แต่ละรายการวัดพฤติกรรม 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการออกเสียงระดับคำศัพท์ พูดด้านคำศัพท์ ด้านการออกเสียงระดับประโยค ด้านไวยากรณ์ ด้านความคล่องแคล่วในการพูด ด้านการสื่อความหมาย โดยใช้เนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2. ผลการหาคุณภาพของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปรากฏดังนี้

2.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านวัดผลประเมินผลและผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่า รายการที่ 1 การพูดบรรยายภาพ มีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 1 รายการที่ 2 พูดบทบาทสมมติ มีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 1 รายการที่ 3 พูดอภิปราย มีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.8 รายการที่ 4 พูดโต้วาที มีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.8 แบบประเมินทักษะการพูดผ่านเกณฑ์ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา จำนวน 4 รายการ

2.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พบว่าแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น รายการที่ 1 การพูดบรรยายภาพ มีค่า .80 รายการที่ 2 การพูดบทบาทสมมติ มีค่า .84 รายการที่ 3 การพูดอภิปราย มีค่า .85 รายการที่ 4 การพูดโต้วาที มีค่า .86 แสดงว่าแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นสูง เนื่องจากมีค่าตั้งแต่ 0.75 ขึ้นไป (กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ. 2545 : 88)

2.3 ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ให้คะแนนหรือผู้สังเกต 3 คน ของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกต 3 คน มีค่าความเชื่อมั่น ดังนี้ รายการที่ 1 การพูดบรรยายภาพ มีค่าเท่ากับ .90 รายการที่ 2 การพูดบทบาทสมมติ มีค่าเท่ากับ .91 รายการที่ 3 การพูดอภิปราย มีค่าเท่ากับ .93 รายการที่ 4 การพูดโต้วาที มีค่าเท่ากับ .94 แสดงว่าแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นสูง เนื่องจากมีค่าตั้งแต่ 0.85 ขึ้นไป (ไพศาล วรคำ. 2552 : 287)

3. ผลการสร้างเกณฑ์ปกติทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปรากฏดังนี้

แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 4 รายการ แต่ละรายการวัดพฤติกรรม 6 ด้าน มีคะแนนดิบตั้งแต่ 73 คะแนน ถึง 98 คะแนน เกณฑ์ปกติสำหรับนักเรียนทั้งฉบับอยู่ในช่วง T25-T75 นักเรียนมีความสามารถอยู่ในระดับควรได้รับการพัฒนาถึงระดับดีมาก โดยมีระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษส่วนมากอยู่ในระดับพอใช้ ร้อยละ 43.48 รองลงมาอยู่ในระดับดี ร้อยละ 20.65 ระดับอ่อน ร้อยละ 19.57 ระดับดีมาก ร้อยละ 13.04 และระดับควรได้รับการพัฒนา ร้อยละ 3.26 ตามลำดับ

อภิปรายผล

แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผล ดังนี้

1. การสร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีลักษณะเป็นแบบสังเกตพฤติกรรมการพูด ประเมิน 4 รายการ ได้แก่ การพูดบรรยายภาพ การพูดบทบาทสมมติ การพูดอภิปราย และการพูดโต้วาที แต่ละรายการวัดพฤติกรรม 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการออกเสียงระดับคำศัพท์ ด้านคำศัพท์ ด้านการออกเสียงระดับประโยค ด้านไวยากรณ์

ด้านความคล่องแคล่วในการพูด และด้านการสื่อความหมาย ทั้งนี้เป็นเพราะแบบประเมินที่สร้างขึ้นเพื่อประเมินพฤติกรรมของผู้เรียนซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวมีลักษณะทางการพูดแบบเดี่ยวแบบคู่ และแบบกลุ่ม และประเมินระดับความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษแบบแยกด้าน และให้คะแนนจากเกณฑ์การให้คะแนน สอดคล้องกับ Ur (1996 : 135) เห็นว่าการทดสอบการพูด ควรใช้เกณฑ์การให้คะแนนในด้านความถูกต้อง (Accuracy) และความคล่อง (Fluency) ในการพูดเป็นสิ่งสำคัญ สอดคล้องกับ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 73 - 74) ที่กล่าวว่า การประเมินการพูดภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนต้องแยกประเด็นที่ประเมินออกเป็นด้าน ๆ เช่น สำเนียง การออกเสียง ความถูกต้องของไวยากรณ์ ศัพท์สำนวน ความคล่องแคล่วในการพูด ซึ่งแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นการประเมินที่มีคุณลักษณะตามการทดสอบการพูด (Oral Testing) เนื่องจากมีการประเมินทักษะการพูดหลายสถานการณ์ อีกทั้งมีการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนที่วัดครอบคลุมหลายด้าน และมีการอธิบายชัดเจนในแต่ละระดับของการให้คะแนน เกณฑ์การประเมินที่สร้างขึ้น แยกเป็นรายด้านซึ่งการให้คะแนนแบบนี้จะดีกว่าแบบประเมินภาพรวม เพราะมีความเป็นปรนัยในการให้คะแนนมากขึ้น (Mc Millan, 2001 : 224 - 228) อีกทั้งในการตัดสินใจให้คะแนนของผู้ประเมินสามารถตัดสินใจได้ง่ายขึ้น โดยเทียบการออกเสียงแต่ละด้านกับเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละระดับ การตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจจึงมีความคงเส้นคงวาในการตรวจ โดยผู้ตรวจมีโอกาสทำความเข้าใจเกี่ยวกับเกณฑ์การให้คะแนนร่วมกัน และเกณฑ์การให้คะแนนของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษนี้มี 6 ระดับ คือ ตั้งแต่ระดับ 0 - 5 ซึ่งถือว่ามีความเหมาะสม สอดคล้องกับ Mc Millan (2001 : 224 - 228) ที่กล่าวว่า ในการสร้างเกณฑ์ในการประเมิน (Scoring rubrics) ระบบของการให้คะแนนต้องมีความเป็นไปได้ (The scoring system needs to be feasible) และการให้คะแนนนิยมแบ่งระดับคะแนนเป็น 3 - 8 ระดับ ในแต่ละระดับคะแนนต้องมีความชัดเจน และแยกจากกันได้

2. คุณภาพของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.87 ถึง 0.85 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกต 3 คน มีค่าตั้งแต่ .73 ถึง .78 แสดงว่าแบบประเมินทักษะการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพมาตรฐานตามเกณฑ์ ทั้งนี้เป็นเพราะแบบประเมินที่สร้างขึ้นมีผลทำให้นักเรียนได้ฝึกภาษาและการสื่อสาร มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนและสมาชิกในกลุ่ม ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษายิ่งขึ้น จากการสังเกตพบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้น ตื่นเต้นกับกิจกรรมที่หลากหลาย อยากรู้อยากเห็นในการประเมินแต่ละรายการ มีความมั่นใจในการแสดงความสามารถเมื่อคะแนนของกลุ่มออกมาดีก็มีความภาคภูมิใจ ซึ่งสอดคล้องกับ (Ellis. 2003 :

244-262) ซึ่งกล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ที่ดี ต้องมีลักษณะที่หลากหลาย สอดคล้องกับงานวิจัยของทองใบ ทองภูบาล (2553 : 60) ที่ศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถและเจตคติในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้ที่เน้นงานปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหรือใช้ภาษาเพิ่มขึ้นสูงกว่าก่อนเรียน เนื่องจากนักเรียนได้เรียนรู้และใช้ภาษาในสถานการณ์จริงในการทำกิจกรรมที่เน้นความหมายในการสื่อสาร (Meaning) มากกว่ารูปแบบของภาษา (Form) และมีกิจกรรมที่หลากหลายน่าสนใจน่าเรียน สอดคล้องกับ กัลย์ชาลกร มหาพัฒน์ไทย (2548 : 41-43) และ (Murphy, 2003 : 25) ซึ่งศึกษาเรื่องการจัดการเรียนการสอน โดยวิธีการจัดการเรียนโดยเน้นงานปฏิบัติในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษและการใช้ภาษา ซึ่งเป็นกิจกรรมที่หลากหลาย ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น จากการประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษนักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นเมื่อทำงานร่วมกับผู้อื่น ทำให้มีความมั่นใจในการพูดมากกว่าการประเมินเดี่ยว จะเห็นได้จากค่าความเชื่อมั่นในการพูดบรรยายภาพนักเรียนพูดภาษาอังกฤษเดี่ยว จะมีค่าความเชื่อมั่นน้อยกว่าการพูดบทบาทสมมติ การพูดอภิปรายและการพูดโต้ว่าที่ ซึ่งนักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษแบบจับคู่และเป็นกลุ่มย่อย สอดคล้องกับ Nunan (2002 : 28-29) กล่าวว่า การปฏิบัติกิจกรรมเป็นคู่หรือกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนมั่นใจ ไม่เครียดไม่เบื่อ ส่งผลให้การปฏิบัติกิจกรรมประสบผลสำเร็จสอดคล้องกับ Flores (2001 : 4) กล่าวว่า การพูดภาษาอังกฤษในลักษณะมีปฏิสัมพันธ์ทางภาษา (Interaction Talk) เช่น การอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ การสนทนาโต้ตอบกัน ช่วยพัฒนาทักษะการพูดได้มากยิ่งขึ้น และยังสอดคล้องกับ กุศยา แสงเดช (2548 : 139) กล่าวว่า iva การสอนทักษะการพูดควรจัดกิจกรรมคู่ (Pair Work) ให้มากเพราะการทำกิจกรรมคู่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารและแสวงหาข้อมูล ได้ดีเปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่ขาดความเชื่อมั่นมีโอกาสแสดงออก และใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย จะช่วยให้ผู้เรียนฝึกทักษะการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Ejzenberg, 1992 : 45) ได้ศึกษาเรื่องความเข้าใจในความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา : บทบาทของแบบทดสอบกับความสามารถในการพูด พบว่า ความสามารถในการพูดของนักศึกษาที่ได้จากการทำกิจกรรมแบบพูด 2 คน สูงกว่าความสามารถในการพูดของนักศึกษาที่พูดคนเดียว เนื่องจากมีการพูดปฏิสัมพันธ์กัน สอดคล้องกับงานวิจัยของวันเพ็ญ ไชยลาหงส์ (2551 : 62) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรม

บทบาทสมมติ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้เป็นอย่างดี นักเรียนมีผลทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของประโมกษ์ คุณนิษฐ์ (2542 : 85) ได้ศึกษาเรื่องการสร้างแบบทดสอบ วัตถุประสงค์ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าการทดสอบ วัตถุประสงค์ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาระดับความสามารถทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษ ในด้านความคล่องแคล่ว สามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ การออกเสียงถูกต้อง ชัดเจนอยู่ในระดับดี สอดคล้องกับงานวิจัยของอุบล แก้วปิ่น (2547 : 127) ที่ได้ศึกษาเรื่องการสร้างแบบทดสอบวัดการพูดภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้น สามารถพัฒนาทักษะทางการพูดของนักเรียนได้สูงขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของบรรจิด พลจันทร์ (2551 : 78-79) ที่ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้สถานการณ์จำลอง นักเรียนที่เรียนโดยใช้สถานการณ์จำลองมีทักษะทางการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. การสร้างเกณฑ์ปกติของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนมีความสามารถอยู่ในระดับ ควรได้รับการพัฒนาถึงระดับดีมาก โดยมีระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษส่วนมากอยู่ในระดับพอใช้ ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษใกล้เคียงกันเพราะการเรียนการสอนแต่ละโรงเรียนมีสภาพแวดล้อมเดียวกันซึ่งมีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษน้อยและโรงเรียนที่มีระดับความสามารถดีมีโอกาสนำมาใช้ภาษาดีกว่าเนื่องจากเป็นโรงเรียนแกนนำภาษาหรือศูนย์พัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมีชาวต่างชาติอาสาสมัครทำให้มีคะแนนต่ำสุดถึงคะแนนสูงสุด สอดคล้องกับ อนันต์ ศรีโสภิต (2525 : 18) กล่าวว่า การสร้างเกณฑ์ปกติ ให้มีคะแนนดิบกระจายครอบคลุมคะแนนที่อยู่ระหว่างคะแนนสูงสุดและต่ำสุดต้องใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ และสอดคล้องกับบรรดล สุขปิติ (2542 : 20) กล่าวว่า การแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนมาตรฐาน จากความหมายแบบคลุมเครือทำให้มีความหมายชัดเจนขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำแบบประเมินไปใช้

1.1 ผู้ประเมินควรศึกษารายละเอียดคู่มือในการดำเนินการประเมินและเกณฑ์การประเมินให้ละเอียดก่อนทำการประเมินเพื่อความเข้าใจและง่ายต่อการประเมิน

1.2 การนำแบบประเมินไปใช้ควรแยกประเมินที่ละรายการ ไม่ควรประเมินต่อเนื่องเพราะอาจทำให้ผู้รับการประเมินเบื่อ และควรสร้างบรรยากาศในการประเมินให้เป็นที่กันเอง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการสร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการอ่าน การเขียนและการฟัง

2.2 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ได้เครื่องมือวัดที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY